

عنوان مقاله:

گونه شناسی آرامگاه های ایران در اقلیم گرم و خشک

محل انتشار:

سومین کنفرانس بین المللی معماری، عمران، شهرسازی، محیط زیست و افق های هنر اسلامی در بیانیه گام دوم انقلاب (سال: 1402)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

شبیم اکبری نامدار - استادیار گروه معماری و شهرسازی، واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

سامان صادقی - دانشجوی دکتری تخصصی معماری واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

ساناز منصوریه - دانشجوی دکتری تخصصی معماری واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

المیرا صعوه - دانشجوی دکتری تخصصی معماری واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

سارا خدمتی - دانشجوی دکتری تخصصی معماری واحد تبریز، دانشگاه آزاد اسلامی، تبریز، ایران

خلاصه مقاله:

معماری آرامگاهی یکی از مهم ترین تجلیات هنر معماری ایرانی و اسلامی است و شایسته تاکید است که پیش از ظهور اسلام در ایران بنای آرامگاهی مستقلی (به استثناء آرامگاه کورش) وجود ندارد. می توان دریافت که این چنین بناها ریشه در پیش و فرهنگ جامعه ایرانی و اسلامی دارد. این پژوهش با هدف اصلی « گونه شناسی آرامگاه های ایران در اقلیم گرم و خشک » و با روش توصیفی - تحلیلی در وهله اول به بررسی و دسته بندی گونه های آرامگاهی در ایران در اقلیم گرم و خشک و در مرحله بعد به بررسی و دسته بندی نمونه های منتخب پرداخته است. بدین منظور از اقلیم گرم و خشک و در چهار استان از جمله سیستان و بلوچستان، کرمان، یزد، سمنان در شهرهایی چون زهک، چابهار، فهادان، ابرکوه، تفت، اشکدز، مهریز، اردکان، دامغان، کوشمغان، گرمسار، شاهرود، سرخه، بسطام، سیرجان به عنوان نمونه های موردی در نظر گرفته شده اند که در این میان تعداد ۲۶ مورد آرامگاه ها در بازه زمانی سده دوم تا قاجار از حیث مصالح و تزئینات نما، نوع کارکرد و مذهبی و غیرمذهبی بودن و الگوی کالبدی، تقارن نما، خط آسمان و ریتم و هارمونی موجود در نما مورد بررسی قرار گرفته اند.

کلمات کلیدی:

آرامگاه، گونه شناسی، معماری، اقلیم گرم و خشک

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/1959109>

